

ZJIZVENI

Série Never After

EMILY McINTIRE

ZJIZVENI

Copyright © 2022 by Emily McIntire

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavlína Wünschová, 2024

Cover © Cat at TRC Designs, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

instagram.com/nasenakladatelstvi

ISBN 978-80-277-4728-3 (pdf)

EMILY McINTIRE

ZJIZVENI

přeložila Pavlína Wünschová

Obsah

Playlist

Poznámka autorky

Prolog

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52

PLAYLIST

you should see me in a crown – Billie Eilish

lovely – Billie Eilish ft. Khalid

Sucker for Pain – Lil Wayne, Wiz Khalifa,

Imagine Dragons, X Ambassadors,

Logic, Ty Dolla \$ign

human – Christina Perri

Million Reasons – Lady Gaga

Take Me to Church – Hozier

Mad World – Demi Lovato

Everybody Wants To Rule The World – Lorde

Play with Fire – Sam Tinnesz ft. Yacht Money

This Is Me – Keala Settle,

The Greatest Showman Ensemble

Pro podivíny.

Vyvrhele.

Šikanované.

Samotáře.

Nejisté.

Zlomené.

Stojíte za to. Jste bojovníci.

*Nevěř hvězdám proradným,
nevěř pravdě, umí lhát,
nevěř slunci – nemám rým –
věř jenom, že mám tě rád.*

WILLIAM SHAKESPEARE, *HAMLET*

PŘEKLAD MARTIN HILSKÝ

POZNÁMKA AUTORKY

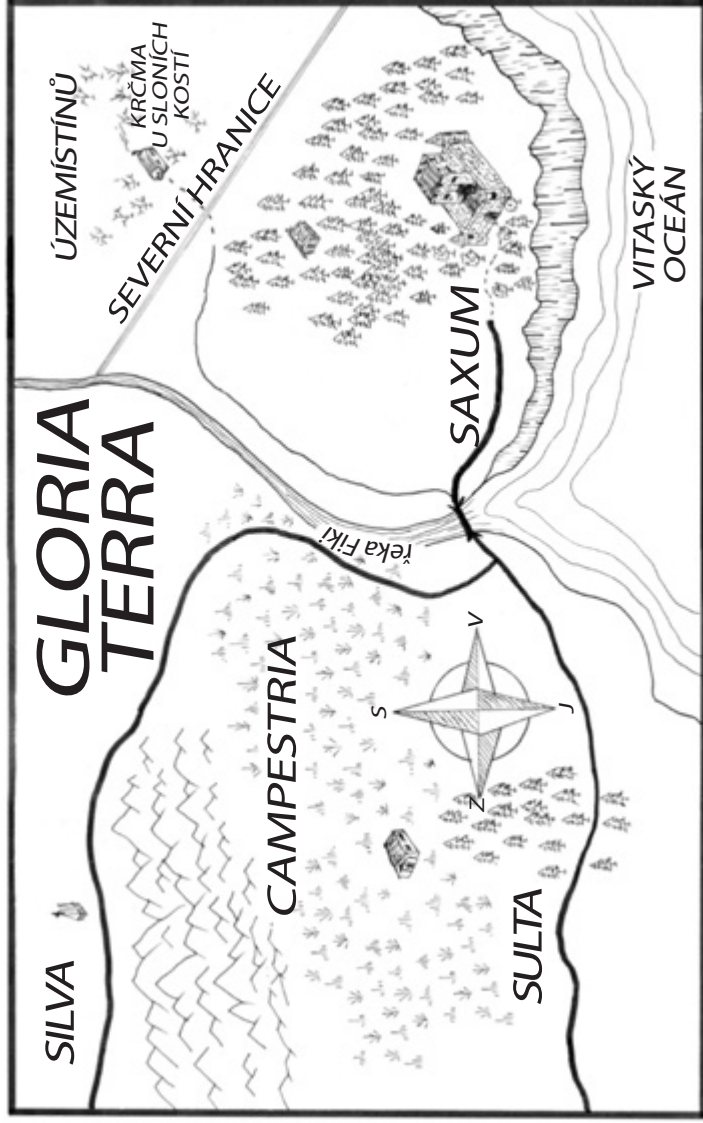

Tato kniha je temný milostný román.
Je inspirovaný pohádkou, ale nejedná se o fantasy ani o převyprávění.

Hlavní postava je padouch. Pokud hledáte klasičtější četbu, kde dojde k vykoupení a ze zloducha se stane hrdina, pamatujte, že na těchto stránkách nic takového nenajdete.

*

Kniha obsahuje sexuálně explicitní scény a obsah pro dospělé, který není vhodný pro všechny čtenáře. Zvažte proto, zda je pro vás kniha vhodná. Byla bych radši, kdybyste do toho skočili po hlavě, ale pokud máte zájem o detailní seznam citlivých témat, která kniha obsahuje, naleznete ho na stránce EmilyMcIntire.com.

PROLOG

Tristan

Oddanost.
Jedno slovo. Tři slabiky. Osm písmen.

Nulový význam.

Ačkoli kdybyste někdy slyšeli bratrovy nekonečné proslovy, nabyli byste dojmu, že mu koluje v žilách víc než krev, která nás dva svazuje.

Uvěřili byste tomu, i kdybyste slyšeli, co si povídají lidé u dvora.

„Z prince Michaela bude dobrý král.“

„Určitě půjde ve šlépějích svého otce.“

V hrdle se mi usadí nepříjemný, pichlavý pocit. Přelétnu pohledem z ohromných plamenů v krbu na druhé straně místnosti na petrolejovou lampu, která stojí uprostřed stolu, za níž sedí členové královské rady. Vidím půl tuctu tváří, a ani jednu z nich nebrázdí zármutek.

Hrud' se mi stáhne.

„V životě je nejdůležitější, jak člověk působí navenek, pane, a v zájmu zachování vaší tváře musíme udělat, co je třeba.“ Xander, otcův – nyní již bratrův – vrchní rádce, přesune pozornost

k sedícímu Michaelovi. „Každý ví, že váš otec zemřel pokojně ve vlastní posteli. Stejně tak je obecně známo, že máte jisté... záliby.“

„Xandře, prosím,“ přeruším ho a opřu se o zeď obloženou dřevem. „Nás nemusíš přesvědčovat o tom, kde můj otec zemřel.“

Přesunu pohled na matku, jedinou ženu v místnosti. Poklepává si kapesníkem s monogramem pod prázdnýma hnědýma očima. Za normálních okolností by tady v Saxu vůbec nebyla – většinu času raději tráví na venkovském sídle. Michael ale trval na tom, aby se po pohřbu svého vlastního manžela zdržela.

A jeho slovo je zákon.

„Netvrdil bych, že zemřel pokojně,“ pokračuju a upřu pohled na bratra.

Rty se mu roztáhnou do nepatrného úšklebku a v jantarových očích mu zableskne. Nitrem se mi prožene spalující hněv, vystoupá mi hrdlem a jeho hořkokyselá pachut' mi obalí jazyk.

Nohou se hlasitě odrazím od stěny za sebou a přejdu doprostřed místnosti. Zastavím se až u stolu, mezi matkou a Xanderem. Dávám si načas a vrývám si do paměti každého, kdo tu dnes sedí a tváří se naduté a důležité, jako by to byl jen další obyčejný den.

Jako bychom právě neztratili někoho významného.

Někoho nepostradatelného.

Jediného člověka na světě, kterému na něčem záleželo.

„Nejspíš vám nerozumím,“ zaskřehotá Xander napjatě a poposune si na nose brýle s kostěnými obroučkami.

Vystrčím bradu a shlédnu na něj. Všimnu si, že jeho jinak tmavé vlasy protkává pár šedých pramenů. U naší rodiny je

roky – od doby, kdy jsem byl malý chlapec – a zpočátku jsem si ho vážil. Ale život se neustále mění a Xanderovu vřelost rychle vystřídala vypočítavá, zatrpklá chamtivost.

Stejně jako u všech ostatních.

„Hmm, samozřejmě,“ brouknu a poklepu si prstem o spánek. „Jsem to ale hlupák.“

„Můžeme se vrátit zpět k tématu?“ rozčílí se Michael a projede si prsty světle hnědé vlasy, až si je rozcuchá. „To, jakým způsobem otec skonal, teď není podstatné.“

„Michaele,“ zalapá matka po dechu, zatímco si nepřestává přejíždět kapesníkem pod víčky.

Otočím se k ní čelem a skloním se, abych jí setřel slzy. V dlani cítím její ostře řezanou tvář. Matka se sykavě nadechne a s lesknoucíma se očima ke mně vzhledne. Přejedu jí palcem po kůži, pak se odtáhnou a zadívám se na svou ruku.

V žaludku se mi rozhoří oheň, jakmile si uvědomím, že mám prsty stále suché jako troud.

Všichni jsou herci.

„Matko,“ mlasknu káravě. „Nech toho divadla. Ještě pár falešných slz a budeš mít vrásky.“

S mrknutím ji poplácám po tváři a narovnáím se. Uvědomím si, že na nás visí pohledem celý sál.

Není žádným tajemstvím, že s matkou nemáme zrovna vřelý vztah.

Uškĺíbnu se, ohrnu rty, obnažím zuby a přejedu pohledem každého v sálu. Atmosféra zhoustne a lord Reginald, jeden z členů rady, si poposedne na židli se sametovým opěradlem.

„Klid,“ protočím oči. „Nehodlám udělat nic nepřístojného.“ Lord Reginald si odfrkne a já přesunu pozornost na něj. „Chtěl bys nám něco sdělit, Reginalde?“

Reginald si odkašle a tváře mu zrudnou, což prozradí, že je nervózní, ačkoli se to snaží skrýt. „Odpusť, že ti to nevěřím, Tristane.“

Nakloním hlavu. „Chtěl jsi snad říct ‚Tvoje Výsosti‘.“

Reginald našpulí rty a pak skloní hlavu. „Samozřejmě, Tvoje Výsosti.“

Prohlédnu si ho a v čelisti mi zacuká. Reginald byl vždy jeden z nejslabších členů rady – je zahořklý a všem ostatním závidí. K mému bratrovi se připojil už v dětství a stál po jeho boku celé ty roky, kdy mi spolu se svou partou ubližoval.

Ale už dávno nejsem dítě – teď už mě nemůžou šikanovat jako dřív.

Xander si stiskne kořen nosu. „Pane, prosím. Potřebujete manželku. A váš lid královnu.“

„Jednu už mají,“ zahřmí Michael a kývne směrem k naší matce. „Nechci se ženit.“

„Nikdo po vás nechce, abyste se vzdal svých potěšení.“ Xander si povzdychne. „Ale tyto zákony platí již po generace. Bez manželky budete působit jako slaboch.“

„Jestli se na to necítíš, bratře, prokaž nám laskavost a zmiz.“ Mávnou rukou ve vzduchu.

Michael přimhouří oči a zabodne do mě pohled. Koutek úst se mu roztáhne do výsměšného úšklebku. „A Gloria Terra by pak připadla komu? Tobě?“

Kolem stolu se rozezní smích a mně pod kůží začnou cukat svaly. Nitrem se mi rozproudí touha ukázat jim, jak snadno bych je donutil přede mnou pokleknout.

Velká ručička na dřevěných hodinách se s cvaknutím pohne a odvede mou pozornost.

Za chvíli bude večere.

Ztuhlými prsty si projedu rozčuchané černé vlasy a ustoupím o krok dozadu k dvoukřídlým dubovým dveřím. „Inu, bylo mi potěšením,“ začnu. „Ale bohužel už mě unavujete.“

„Ještě jsem tě nepropustil, Tristane,“ vyštěkne bratr.

„Ty mě nemáš co propouštět, bratře,“ zavrčím, zatímco mi v hrudi bublá vztek. „Je mi úplně jedno, jaká nebohá duše bude muset podstoupit to mučení a vydržet s tebou celý život.“

„Taková neúcta,“ odplivne si Xander a zavrčí hlavou. „Váš bratr je král.“

Po tváři se mi rozlije úšklebek. Zahledím se Michaelovi do očí a v žilách mi začne vřít vzrušení.

„V tom případě,“ nakloním hlavu, „ať žije král!“

I

Sara

„O djedeš ráno.“ Strýc se napije vína. Jeho tmavé oči se do mě přes stůl zabodávají jako šípy a zarývají se mi do hrudi. Nikdy to nebyl moc vřelý muž, ale je má rodina a máme stejný cíl.

Pomstít se rodině Faasů za vraždu mého otce.

Všechno jsme zařídili tak, abych ve vhodný okamžik mohla přijmout nabídku sňatku od korunního prince. Konečně se nám ozvali.

Je čas.

Domluvené zasnuby jsou vcelku běžné, ale za posledních několik let lehce vyšly z módy. Koneckonců je rok 1910, nikoli začátek devatenáctého století – ve všech pohádkách, a dokonce i tady, v nuzných ulicích Silvy, se lidé berou z lásky.

Nebo alespoň z představy lásky.

Já jsem ale takové velkolepé nápady nikdy neměla – nikdy jsem si nemyslela, že přijede princ na bílém koni a zachrání mě jako bezmocnou dámu v nesnázích.

Nesnáze sice znám, ale rozhodně nejsem žádná bezmocná dáma.

Navíc opravdovou změnu lze nastolit tím, že se člověk stane součástí stroje a nefunkční součástky z něj vyndá sám. Takže pokud se musím usmívat, flirtovat a svádět, abych se dostala do přízně nového krále, udělám to.

Koneckonců je to moje povinnost.

Vůči mé rodině i vůči mému lidu.

Silva, která byla známá svou úrodnou půdou a průlomovým průmyslem, je nyní zpustlá a zaostalá. Odložená stranou jako ošklivé zrzavé nevlastní dítě, nezasluhující si čas ani pozornost koruny. Teď už po nás neštěkne ani pes. Sucho a hladomor se zde mísí se zoufalstvím, které brázdí ulice města stejně jako pukliny chodníky.

To se nejspíš stává, když se nacházíte hluboko v lese a vysoko v mracích. Člověk si vás těžko všimne a lehce na vás zapomene.

„Rozumíš tomu, co je v sázce?“ zeptá se mě strýček Raf a vytrhne mě tak z úvah.

Přikývnu, utřu si ústa bílým látkovým ubrouskem a položím si ho zpátky na klín. „Ano, samozřejmě.“

Strýc se ušklíbne a kůže se mu sraští, když poklepe prsty o baňatý vršek své dřevěné hole. „Vrátíš čest našemu jménu.“

Jeho chvála vyvolá opojný pocit, který ve mně zažehne plamen. Lehce se na židli narovnáám a usměju se na něj.

„Nebudeš věřit nikomu kromě svého bratrance,“ dodá.

Strýc letmo pohlédne na matku, která tiše a poslušně jí svou porci jídla. Žvýká po malých soustech a její černé nepoddajné vlasy, tolik podobné těm mým, jí splývají podél obličeje jako závěs. Oční kontakt navazuje málokdy, vždy raději nechává hlavu skloněnou a prsty zaměstnává jehlou nebo zaprášenými knihami, než aby budovala vztah s dcerou, která musela po smrti svého otce převzít vše, co dříve zastával on.

Mám takové tušení, že nikdy matkou být nechtěla, a už vůbec se nechtěla vdávat. Nikdy to sice neřekla nahlas, ale ani není třeba – její chování mluví za vše. Ale můj otec ji chtěl a na ničem jiném nezáleželo.

A když otěhotněla, čekali, že se jim narodí mužský dědic rodu Beatreauxů.

Místo toho se jim narodila dívka s vlasy černými jako uhlí, se smyslem pro dobrodružství a s prořízlou pusou. Táta mě miloval i tak, ale matka mi nikdy nedokázala projevit ani náznak lásky.

V den, kdy jsem o otce přišla, jsem ztratila i kus sebe. Ten kousek mě se srazil jako zkyslé mléko, začal hnisat a uhnul uprostřed mé hrudi.

Otec jel požádat království o pomoc. Sám projel skrze lesy i přes planiny až do Saxa na hrad. Ale tam jeho prosbám nikdo nenaslouchal a bratranec Alexander nám poslal vzkaz, že otce pověsili za zradu. Protože se odvážil se ozvat a říct, že je třeba dělat víc. Xander se ho pokusil zachránit, ale i když je to králův vrchní rádce, jeho vliv je omezený.

Můj strýc je od té doby nepostradatelný, a ačkoli je mi celou dobu oporou, stále toužím po tátově náručí. Jediné, co mi zbylo, je rodinný přívěsek, který nosím kolem krku jako přísahu a který mi každíčký den připomíná, co jsem ztratila.

A kdo je za můj zármutek odpovědný.

A tak zatímco dívky v mém věku sní o lásce, já se učím o politických bojích a jak při nich nezapomenout na etiku.

Když chcete spálit peklo, musíte se nejprve naučit hrát dřáblovou hru.

Metaforická koruna na mé hlavě mě tíží skoro stejně jako vědomí, že všichni na mě spoléhají v tom, že dovedu věci do konce.

Vláda rodiny Faasů trvá už příliš dlouho a jejich moc a vliv upadá – nezáleží jim na lidu ani na naší zemi, jsou to jen chamtiví požitkáři.

A tak se přidám ke dvoru. A udělám, co bude třeba, abych svůj lid zachránila a zjednala spravedlnost za ty, o které jsme přišli.

I tak si to ale naplno uvědomím až o pár hodin později.

Toto je má poslední noc v Silvě.

Srdce mi zběsile buší, když vklouznu nohama do teplých černých bot, kolem ramen si přehodím plášť a rozčepýřené vlasy si smotám do pevného uzlu na šíji. Přes hlavu si přetáhnu kapuci a v zrcadle zkontroluju, jestli dostatečně halí mé rysy. Vrhnu letmý pohled ke dveřím své ložnice a ujistím se, že je na nich zámek. Potom se otočím zpátky a zamířím k oknu.

Můj pokoj se nachází ve druhém patře, ale na výšky jsem zvyklá – rozeklaných kamenných stěn jsem zdolala už nespočet. Když slézám dolů, dýchám mělce, plíce se mi svírají a žilami mi proudí adrenalin. S plesknutím dopadnu nohama na travu.

Plížit se ven je vždycky riskantní, ale já bych to riziko podstoupila klidně tisíckrát.

Chvilí stojím nehnutě jako socha, abych se ujistila, že nikdo neslyšel, že jsem odešla. Potom zamířím po straně našeho chátrajícího pozemku a držím se ve stínu. Dojdu na cestu z dlažebních kostek a vzhlednu k rezavé třímetrové bráně. Prsty mě bolí, jak se jimi zachytávám o kov, a svaly mě pálí, když se vytahuju nahoru. Vyšplhám po rozeklaném kovu, přehodím nohu na druhou stranu a skočím dolů.

Jakmile se nohama dotknu pevné země, zhluboka se nadechnu. A pak už jsem pryč, letím po chodníku, kapuci si stahuju hlouběji do čela a doufám, že nikoho nepotkám.

Trvá mi dvacet minut, než dorazím do sirotčince na kraji města. Je to malá, polorozpadlá budova, která nemá k dispozici dostatek peněz ani postelí, ale Daria, žena, která sirotčinec provozuje, je jedna z mých hlavních spojek a já vím, že všechno, co jí dám, se dostane do správných rukou.

„Mělo by toho být dost, abyste vyžili, než budu moct poslat víc.“ Stisknu Darie ruce, do kterých jsem jí vrazila balík peněz a košíček s chlebem.

Daria popotáhne a její vlhké oči se zalesknou v ponurém světle svíček v malé kuchyni. „Děkuju, Saro. Nedokážu –“

Její šepot přeruší zvuk přicházející z vedlejší místnosti.

Srdce se mi v hrudi sevře a já se sykavě nadechnu. Zahledím se do ztemnělé chodby a doufám, že se žádné dítě nevytratilo z postele. Nikdo se nesmí dozvědět, že tu jsem.

„Musím jít,“ vyhrknu, pustím ji a nasadím si kapuci. „Pokusím se ti dát vědět, až to půjde.“

Daria zavrtí hlavou. „Už jsi toho udělala tolik.“

„Prosím tě,“ odfrknu si. „Stěží jsem toho udělala dost.“

Hodiny odbijí a já si všimnu, jaký je čas. Na obzoru se brzy objeví slunce a zemi zaplaví světlo, které odežene tmu, a já tak přijdu o svoje krytí.

„Musím jít,“ zopakuju tlumeně, přitáhnu si Dariu k sobě a obejmů ji. Žaludek mi poskočí, když kolem mě omotá paže a pevně mě stiskne. „Nezapomeň na mě, Dario.“

„Nikdy.“ Zasměje se, ale zní to smutně.

Odtáhnu se, zamířím ke dveřím na druhé straně kuchyně a vezmu za studenou mosaznou kliku.

„Dávej na sebe pozor, má královno,“ zašeptá za mnou Daria.

Srdce se mi zastaví. „Nejsem ničím královna. Jsem ta, která království spálí.“

Tristan

„Tristane!“ rozezní se nádvořím dětský hlásek. Vzhlednu ze svého místa u kmene vrby. Dlaně mi pokrývají šmouhy od uhlu a na klíně mám rozevřený skicák. Otřu si ruce do kalhot a pohodím hlavou, abych si odhrnul vlasy z obličeje.

Přiběhne malý chlapec a zastaví se přede mnou. Oblečení na něm visí a je špinavé, jako by celý den pročesával tajné podzemní chodby.

Ty, které jsem mu ukázal já.

„Nazdar, tygříku,“ pozdravím ho se smíchem.

Chlapcovi se po tváři rozlije úsměv a v jantarových očích se mu zableskne. Jeho světle hnědá pokožka se leskne potem.

„Ahoj. Co děláš?“ Shlédne mi do klína.

Narovnám se a zavřu skicák. „Kreslím.“

„Na ruce?“ Kývne směrem k mým tetováním, která halí dlouhé rukávy košile. Pod krémovou látkou ale i tak prosvítá tmavý inkoust.

Zvednu koutek úst. „Možná.“

„Máma říká, že je to ostuda.“ Chlapec ztiší hlas a nakloní se ke mně, div že se nosem nedotkne mého předloktí.

Z představy, že si nějaká děvče z kuchyně myslí, že má právo vůbec vyslovit moje jméno, mnou projede pocit znechucení.

Nakloním hlavu. „A co si myslíš ty?“

„Já?“ Chlapec se narovná a skousne si spodní ret.

„Mně to říct můžeš.“ Nakloním se k němu. „Já umím udržet tajemství.“

V očích mu zajiskří. „Myslím, že bych taky nějaké chtěl.“

Nadzvednu obočí. „Tetování můžou mít jen ti nejodvážnější tygříci.“

„Já jsem odvážný.“ Chlapec nadme hrud’.

„V tom případě,“ přikývnu, „až budeš trochu starší a pořád ho budeš chtít, přijď za mnou.“

„Simone!“ zasyčí ženský hlas. Žena se k nám rozeběhne a vytřeští oči, když si všimne, s kým tu Simon je. Žena se zastaví a její černá sukně se dotkne země, když mi vysekne hluboké pukrle. „Vaše Veličenstvo, omlouvám se, jestli vás obtěžuje.“

V čelisti mi zacuká a nitrem mi projede podráždění. „Až doteď mě nikdo neobtěžoval.“

„Vidíš, mami? Tristan mě má rád,“ prohlásí Simon.

Simonova matka zalapá po dechu a stále v úklonu natáhne ruku a pevně popadne svého syna za paži. „Oslovuj ho, jak se patří, Simone.“

„Proč? Ty to taky neděláš.“ Simon nakrčí čelo.

Matce ztuhnou ramena.

Žaludek se mi rozohní. Přejedu si rukou po nadočnicovém oblouku a pod prsty ucítím vystouplou jizvu, která se mi táhne od linie vlasů a končí těsně nad lícni kostí.

Simonova matka moji přezdívkou ani vyslovovat nemusí, oba víme, jak mi říká. Říkají mi tak všichni, i když nikdy ne do očí. Na to jsou příliš velcí zbabělci. Místo toho to říkají potají

a jejich šepot se vpíjí do kamenných stěn, až mě i samotné ticho odsuzuje a dusí.

„Klidně mi říkej Tristane, tygříku.“ Vstanu a opráším si kalhoty. „Ale jen v soukromí. Nechci, aby si ostatní začali něco myslet.“

„Simone,“ vyštěkne jeho matka. „Vrať se domů. Okamžitě.“

Simon se na ni podívá a pak se zahledí na mě. Lehce přikývnu a Simon se zašklebí. „Na shledanou, Vaše Výsosti.“

Pak se otočí a odběhne.

Jeho matka zůstane i nadále se skloněnou hlavou v úklonu. Až při hlasitém povyku přicházejícím od přední brány se narovná a otočí se za tím zvukem. Přistoupím k ní, natáhnu ruku, uchopím její obličej do dlaně a otočím ji zpět k sobě. Jemné sluneční paprsky, které vykukují skrze mraky, se odráží od mých stříbrných prstenů.

„Karo,“ zapředu a konečky prstů ji pohladím po sametové tmavé kůži.

Kara se sykavě nadechne a zaklesne se do mě pohledem.

Zesílím stisk a Kara sebou škubne. „Nedovolil jsem ti vstát.“

Dech se jí zasekne v hrdle, když se mi znovu ukloní a skloní hlavu. Shlédnu na ni a slova jejího syna mi hlavou víří jako bouře.

„Tvůj syn tvrdí, že o mně moc ráda mluvíš.“ Přistoupím k ní, až se špičkami bot dotknu lemu její sukně. „Měla by sis dávat pozor na jazyk, Karo. Ne každý umí odpouštět jako já. Nechtěl bych, aby začalo kolovat, že jsi zapomněla, kam patříš. Zase.“ Dřepnu si před ní. „Vážně věříš, že jsem ostuda?“

Kara zavrtí hlavou. „Je to dítě. Rád si vymýšlí.“

„Děti mají tak úžasnou představivost, že? I když...“ Natáhnu ruku a prsty jí přejedu zezadu po krku. Užívám si, jak se její

tělo pod mým dotykem chvěje. „Jestli někdo ví, co je to ostuda, tak jeho matka.“

Sevru její pevný drdol a zatáhnu. Hrudí mi projede pocit uspokojení, když zalapá bolestí po dechu. Nakloním se k ní tak, až se nosem dotknu její tváře, a Kara se zakloní.

„Myslíš si, že o tom nevím?“ zasyčím.

Kara zakňučí a mně žaludek poskočí radostí.

„Že jsem stejný hlupák jako ostatní na zámku? Že tu podobu nevidím?“

„P-prosím...“ vykoktá a zapře se rukama o mou hrud’.

„Hmm,“ brouknu. „Jeho jsi taky takhle prosila?“ zašeptám jí do ucha a volnou rukou jí stisknu hrdlo. Pohledem přelétnu královskou stráž u vstupní brány a přihlížející, kteří se nashromáždili kolem. Pár lidí na nás na okamžik pohlédne, ale stejně rychle se zase odvrátí.

Moc dobře vědí, že se do toho nemají míchat.

„Nepleť si mě s mým bratrem,“ pokračuju a zabořím jí prsty hlouběji do vlasů. „A znovu už nezapomínej, kam patříš, nebo ti to s potěšením připomenu.“ Prudce ji pustím, Kara se skácí k zemi a natáhne ruce, aby pád zbrzdila. „A na rozdíl od něj mi bude jedno, jak moc budeš prosit.“

Narovnám se, zvednu skicák a shlédnu na ni. Líbí se mi, jak se mi krčí u nohou.

„Můžeš vstát.“

Kara s posmrkáváním vstane a s pohledem upřeným k zemi si začne z oblečení oprašovat špínu.

„Běž.“ Mávnu rukou. „Ať už tě tady nevidím.“

„Pane,“ zašeptá.

Otočím se dřív, než domluví, přejdu do stínu vrby a opřu se o její kmen. Do zad mě škrábe kůra. Ze zámku vyjde na nádvoří

Xander, můj bratr a jeho osobní strážce Timothy a společně zamíří k automobilu, který sem právě přijíždí branou.

Zvědavost mě přimrazí na místě a nohy mám jako z olova, když zpoza stínů sleduju, jak Xander přejde k vozu a otevře dveře. Sevru svůj skicák pevněji. Z vozidla vystoupí útlá žena s blondátými vlasy a fialovým kloboukem, usměje se a ustoupí stranou.

Poté se z vozu natáhne štíhlá ruka a další žena vloží svou dlaň do Xanderovy.

Můj žaludek stoupá a klesá jako lavina. Vím, že bych měl odejít, ale nedokážu se pohnout.

Protože tohle je ona.

Nová královna, bratrova nastávající choť, právě dorazila.

Sara

Obrazy Saxa jsem vídala celý svůj život. Jeden z nich visí doma ve strýcově obývacím pokoji nad krbovou římsou – je to pochmurná malba, na které se sbírají bouřkové mraky nad temným hradem, jenž byl postaven v šestnáctém století a postupem času zčernal. Vždy jsem předpokládala, že se jedná o uměleckou nadsázku. Ukázalo se, že obrazy skutečnosti neodpovídají ani zdaleka.

Králův řidič se s automobilem proplétá ulicemi Saxa. Míjíme ženy v náručí mužů, kteří se naprosto bezstarostně smějí. Jsou udržováni v blažené nevědomosti, a tak nevědí, že ještě před pouhými pěti minutami jízdy ležel na zemi místo dlažebních kostek prach a místo klobouků s širokou krempou měli lidé na hlavách špinavé čepce a na ztrhaných tělech jim viselo roztrhané oblečení. Nebo si toho možná vědomi jsou, ale je jim to jednoduše jedno.

„Realitu nedokáže vystihnout nic, vidě?“ Sheina, moje nejbližší přítelkyně a nově i dvorní dáma, si při pohledu z okýnka povzdychne. Zpod klobouku jí vyčuhují blondaté vlasy. „Celý život o tom posloucháš příběhy, ale vážně to je úchvatný pohled.“

Sheina kývne hlavou k hradu, který se tyčí na útesu na konci dlouhé točité cesty a který z obou stran obklopují husté zelené lesy.

Obrazy ho tedy skutečně nevystihují.

Zdá se, že v této části země panuje spíše pochmurné počasí. To ostře kontrastuje se slunečným podnebím Silvy, díky kterému se dříve úrodě dařilo. Zatímco budovy po krajích silnice začínají ustupovat platanům a borovicím a vůz plní vůně stromů, která dráždí můj nos, mně nitrem stoupá nervozita.

Cesta se zúží a já znervózním ještě víc. Žaludek se mi zvedá a klesá spolu se zrychleným tlukotem mého srdce, když si uvědomím, že z druhé strany hrad obklopuje rozbouřený Vitaský oceán a tohle je jediná cesta dovnitř. *A taky jediná cesta ven.*

„Myslíš, že je pravda, co se říká?“ zeptá se Sheina a natočí se ke mně.

Nadzvednu obočí. „Záleží na tom, co konkrétně myslíš.“

„Že na chodbách hradu straší duchové zesnulých králů.“ Sheina si zamává prsty před obličejem.

Zasměju se, i když popravdě jsem si kladla tu samou otázku. „Sheino, na duchařské příběhy už jsi docela stará.“

Sheina nakloní hlavu. „Takže mi chceš říct, že na duchy nevěříš?“

Po páteři mi přejede mráz. „Věřím na pověry,“ odvětim. „Ale taky se mi líbí představa, že když nás někdo opustí, jeho duše vystoupá do nebeského království.“

Sheina přikývne.

„Anebo se propadne do pekla,“ dodám a zvednu koutek úst. „Když si to zaslouží.“

Sheině unikne zachichotání a rychle si zakryje ústa rukou. „Saro, takové věci bys říkat neměla.“

„Jsme tu jen my dvě, Sheino.“ Usměju se ještě víc zešíroka, pokrčím rameny a nakloním se k ní. „Udržíš tajemství?“

Sheina si odfrkne. „Prosím tě. Ty tvoje rošťárny držím v tajnosti už od dětství.“

Opřu se a do žeber se mi zaryjí ocelové kostice korzetu. „Myslíš, že budou mít zájem o královnu, co provádí rošťárny?“

Sheina našpulí rty a v modrých očích jí zajiskří. „Když jde o tebe, Saro, je možné všechno.“

V hrudi se mi usadí příjemný pocit spokojenosti. Jsem ráda, že jí strýc dovolil jet se mnou. Mít tu známý obličej pomáhá ulevit napětí, které se mi usazuje v ramenou.

Sheinu znám odmala – obě jsme vyrůstaly v domě mé rodiny, kde její matka pracovala jako služebná. Léto jsme se Sheinou trávily tím, že jsme se plížily do polí, sbíraly čerstvé bobule a vymýšlely si příběhy o tom, jak najdeme ty jedovaté a dáme je chlapcům, kteří nám působili potíže.

Ale jedna z prvních věcí, kterou mě otec naučil, byla, abych si přátele držela blízko, ale tajemství ještě blíž. Takže i když mám Sheinu ráda, se svým břemenem jsem se jí nesvěřila.

I před ní hraju svou roli, ačkoli ona o tom nemá ani tušení.

Za okny se postupně přestane míhat okolní krajina a vůz zastaví. Okamžitě pohlédnu na věže obklopující bránu vedoucí na nádvoří hradu. Jsou z tmavě šedého kamene, který je vlhký od deště – nebo jsou to známky opotřebení. Po jejich bocích se pne tmavý břecťan, který sahá až k jejich špičkám a mizí v malých oknech bez skla.

To budou nejspíš pozorovatelný.

Zajímalo by mě, jestli se tátovi naskytl stejný pohled, když sem přijížděl s myslí plnou naděje a srdcem plným odvahy.

Díra uprostřed hrudi mě zabolí.

„Jsme na místě, milostivá paní,“ oznámí řidič.

„Ano, to vidím, děkuji,“ odpovím, narovná se a uhladím si světle zelené cestovní šaty.

Železná brána se se zavrznáním doširoka otevře. Obě strany nádvoří lemují strážé v černožlatých uniformách se znakem řvoucího lva na prsou. Stejný výjev zdobí všechny vlajky v zemi.

Erb rodiny Faasů.

Potlačím nervozitu a prohlédnu si přísné tváře strážců. Automobil se znovu rozjede a zastaví se až za branou. Naším směrem pohlédne několik přihlížejících, ale jinak se náš příjezd obejde bez velkého povyku.

Před námi stojí skupinka mužů a já menšího z nich okamžitě poznám. Zaplaví mě úleva, když si všimnu, že se k nám blíží můj bratranec Xander.

Dveře se otevrou a Sheina vystoupí jako první. Potom se už Xanderova ruka natahuje k mé. Krajka rukávu mi zašustí o zápěstí, když vložím svou dlaň do jeho a vystoupím ven.

„Xandře,“ pozdravím ho. Xander se ukloní a vtiskne mi polibek na hřbet ruky.

„Sestřenko, dlouho jsme se neviděli,“ odpoví a narovná se. „Cesta proběhla v pořádku?“

Usměju se. „Bohužel byla dlouhá a nepohodlná. Ale i tak jsem ráda, že jsem tady.“

Xander mlaskne. „A co můj otec? Daří se mu dobře?“

„Tak dobře, jak to jen jde. Mrzí ho, že nemohl dorazit s námi.“

„To nic.“ Xander nakloní hlavu. „Pojď. Představím tě Jeho Veličenstvu.“

Popadne mě za paži, zahákne si ji za rámě a dovede mě k muži v hnědém obleku. Ten po mně přejede pohledem a po krásné tváři se mu rozlije úsměv.

O královské rodině jsem se za ty roky naučila tolik, že bych jednotlivé členy poznala na základě jediného pohledu, i když jsem je nikdy předtím neviděla. Prohlédnu si jeho načesané vlasy, širokou hruď, vysokou postavu i neobvykle jantarové oči a okamžitě poznám, o koho jde.

Král Glorie Terry, Michael Faasa III.

Hruď mi spaluje oheň a útroby sžírá nenávisť. Vyseknu pukrle a lem mé sukně zašustí o zem. „Vaše Veličenstvo.“

„Slečno Beatreauxová.“ Jeho hluboký hlas zaburácí nádvořím. „Vypadáte mnohem lépe, než jsem si představoval.“

Narovnám se a nakloním hlavu, abych skryla podráždění, které se mi zrcadlí ve tváři. „Jste příliš laskav, pane.“

Michael skloní bradu a strčí ruce do kapes. „Jednou jsem se setkal s vaším otcem.“

Donutím se k většímu úsměvu, i když zmínka o otci mě uhodí do žaludku. „To měl tedy štěstí, že se ocitnul ve vaší společnosti.“

Králi Michaelovi zajiskří oči, narovná se a tvář se mu roztáhne do úsměvu. „Ano, inu... zdá se, že štěstí je teď na mé straně, neboť jsem se na oplátku ocitnul ve vaší společnosti.“

Hrudí se mi rozlije uspokojení, které zahřeje krev v mých žilách, když si v duchu vybavím strýcova slova. *Čím rychleji si získáš jeho přízeň, tím rychleji si získáš i jeho důvěru.*

Michael ke mně přistoupí tak blízko, až ucítím škrob z jeho oblečení, skloní se ke mně a vtiskne mi dlouhý polibek na tvář. Jeho troufalost mě zaskočí. Rozhlédnu se kolem, abych se podívala na reakci ostatních – zajímá mě, jestli se takhle chová normálně, nebo jestli je to kvůli mně. Ale kromě pár lidí roztroušených po obrovském nádvoří nám nikdo moc pozornosti nevěnuje, i když na sobě stále cítím jejich pohled.

Michael se lehce otře rukou o můj pas.

Dovolím mu to, protože vím, že stejně nemám na výběr. Královi nemůžete nic odepřít a já nechci působit nedostupně. Dál si prohlížím okolí, až pohledem spočinu na krásné vrbě v protějším rohu a na tmavé postavě, která se ukrývá pod větvi a upřeně mě sleduje.

Žaludek se mi stáhne.

Král Michael mi něco zašeptá do ucha a já souhlasně brouknu, i když netuším, co říkal, protože mě příliš uchvátil pohled cizince. Víím, že bych se měla odvrátit, ale nedokážu se k tomu přimět. V cizincových očích se odráží výzva, která mě přimrazila na místě, páteř mám ztuhlou a nervy zjitřené. Doufám, že to vzdá jako první. Ale samozřejmě že ne. Jen se ušklíbne, opře se o kmen stromu, prohrábne si rozčuchané vlasy černé jako uhl a odhrne si zbloudilé prameny z čela.

Můj dech je nepravidelný, když si prohlížím jeho výrazné rysy bledé tváře, prsty zdobené stříbrem, kterými si přejíždí po ostrě řezané čelisti, a předloktí zdobená tmavým inkoustem. Moje srdce se zastaví, jakmile si všimnu jizvy, která se mu táhne přes nadočnicový oblouk a končí těsně nad lící kostí. Z dálky je stěží vidět a v porovnání s pronikavým pohledem jeho nefritově zelených očí bledne.

Nitro se mi sevře, když mi dojde, kdo to je.

I kdybych rodinu Faasů nestudovala roky, jeho pověst ho předchází. Povídky o jeho vznětlivé povaze a příběhy o jeho volnočasových aktivitách kolují i v nejzazších koutech země.

Prý je stejně tak nebezpečný, jako je šílený, a bylo mi důrazně řečeno, abych se od něj držela dál.

Tristan Faasa. Mladší bratr krále.

Zjizvený princ.

Tristan

„Jaká je?“
 Pohlédnu na Edwarda, kterého všichni považují za mého nejbližšího přítele – za mého jediného přítele. Pravda je ale taková, že žádné přátele nemám, protože přátelství je vrtkavé a často jen ztráta času. Každopádně je jediný, na koho se můžu spolehnout, a jediný, komu věřím natolik, aby mi stál po boku. To, že je zároveň generálem v královské armádě, je bonus, protože má přístup ke všemu, co potřebuju, a já tak nemusím přitahovat pozornost na sebe.

Jeho štíhlé tělo odpočívá v křesle na druhé straně místnosti a jeho blondaté vlasy mu padají do očí. Shlédnu na těžký dřevěný stůl, uhladím papír, který držím v ruce, zkontroluju obsah a papírek zalepím.

„Je...“ Odmlčím se a protřu si prsty, abych se zbavil lepka-
 věho zbytku konopí. Na kůži mi ale i tak ulpí zelené kousíčky.
 „Průměrná.“

Opřu se, popadnu sirku a škrtnu. Očima hltám zářivě oranžový plamen. Naprosto konsternovaně sleduju, jak plamen pohlcuje dřevěnou tyčinku, teplo postupně narůstá a olizuje mi

kůži. Přiložím oheň ke špičce cigarety, popotáhnu a až potom plamen zhasnu.

„Nevěsta Michaela Faasy že je „průměrná?““ zasměje se Edward.

Zamručím a v duchu si představím dívku, která dnes přijela branou, její velké oči a divoké vlasy, její touhu se zavděčit. Rozčilovalo mě, jak sladce se usmívá a mává na Michaela řasami.

Ale nebyl to můj bratr, kdo jí zbarvil tváře dorůžova.

„Na dvoře se povídá, že je krásná,“ pokračuje Edward.

„Já mám podstatně vyšší nároky než zbytek dvora,“ odpovím. Zvednu nohy v černých botách, s plesknutím je položím na stůl a překřížím je v kotnících. „Je na ni příjemný pohled, ale je stejně k ničemu jako ostatní.“

„Co víc než krásu bys chtěl?“ Edward pokrčí rameny. „Inteligenci?“

Zhoupnu se na židli, až stojí jen na zadních nohách. Zakloním hlavu a pohlédnu na vzorovaný strop. Je mi zima, ačkoli v rohu pokoje plápolá oheň. Nebo je to jen vnitřní pocit – tam, kde jsem dřív měl srdce, nyní zeje prázdnota, dutá díra, která touží po chaosu a zkáze.

Přiložím si cigaretu k ústům, potáhnu a kouř mi vstoupí do krku a do plic. Uklidní mi nervy tak, jak to nesvede nic jiného. „Edwarde, dost mě znepokojuje, že podceňuješ, jak vychytralá může taková žena být. Žena je vlk v rouše beránčím. Na to nikdy nezapomínej.“

Edward našpulí rty, svraští obočí a narovná se, skoro jako bych ho urazil. „Vždycky jsi tak dramatický.“

Vyfouknu do vzduchu oblak kouře. „A vždycky mám pravdu.“

Žaludkem mi projede kyselá pachut' podráždění z toho, jak je drzý, ale napomínat ho by mě stálo energii, kterou nemám,

takže si to v duchu poznamenám a napomenu ho jindy, až budu mít náladu. Momentálně bych byl radši, kdyby odešel.

Společnost druhých jsem nikdy nevyhledával, což je možná tím, že i když jsem se v dětství snažil zapadnout sebevíc, každý hned poznal, že jsem trochu jiný.

A když si toho ostatní náhodou nevšimli, upozornil je na to můj bratr.

Prudce se zhoupnu na židli zpátky dopředu, a když se dřevěné nohy dotknou země, náraz mi projede celým tělem. „Jdi.“

Přepadne mě náhlá touha po odplatě – chci se zbavit vzpomínek na doby, kdy jsem byl bezmocný a vydaný na milost Michaelovi a jeho partě.

*

Dnes se koná neoficiální setkání, kde máme přivítat slečnu Beatreauxovou u dvora.

Je neoficiální, protože má přítomnost není vyžadována.

Ale i kdyby byla, nejsem zrovna proslulý tím, že bych ctil urozená pravidla, a pochybuju, že ostatní očekávají, že přijdu. A přesně proto jsem přišel.

Jsou tu všichni významní lidé z království. Vysoce postavení úředníci, vévodové i vikomti z přilehlých oblastí a všichni muži i ženy od dvora. Smích a nezávazné klábosení se odráží od vysokých stropů a kamenných pilířů hlavní síně, v prstech zdobených šperky se lesknou křišťálové sklenice a tváře hostů pokrývají ruměnce, které prozrazují, jak moc jsou ve skutečnosti opilí.

Můj bratr sedí vpředu na vyvýšeném stupínku, upíjí víno a pozoruje svůj lid. Z každé strany ho obklopuje prázdný trůn.

Takový byl už jako malý. Vždycky potřeboval být nad ostatními, okázalý, idealizovaný, všemi obdivovaný, a to nehledě na to, komu musel ublížit, aby toho dosáhl.

Žaludkem mi projede nevolnost a vystoupá mi do krku, když sleduju, jak flirtuje se služebnou, která mu dolévá pití.

Držím se ve stínech a dávám si pozor, abych k sobě nepřitáhl pozornost. Chci vidět, až slečna Beatreauxová s laníma očima vkročí do jámy lvové. A nemusím čekat dlouho, protože dvoukřídlé dubové dveře se s vrzáním otevrou a ona vejde dovnitř. Hlavu drží vztyčenou, černé vlasy má sepnuté dozadu a pár dokonalých kudrn jí rámuje obličej.

Její šaty se při pohybu lesknou a zelená barva ladí s její krémově bílou pokožkou – lhal bych, kdybych tvrdil, že právě všechny nezastínila. Přitahuje pohled každého v místnosti, jako kdyby byla plamen a ostatní mury, a razí si cestu davem k mému bratrovì.

Za ní kráčí tatáž štíhlá dívka s pískově blondatými vlasy, se kterou dorazila. Dívka zničehonic zakopne a šlápne na lem šatů mé nové švagrové. Obě se zapotácí.

Slečna Beatreauxová zkroutí obličej a vrhne na druhou dívku zlostný pohled.

Maska jí spadne jen na vteřinu – potom podráždění znovu skryje za jemný, půvabný úsměv – ale mně z toho poznání přejede mráz po zádech a začne mě užírat zvědavost.

Ta naroste ještě víc, když se zastaví před mým bratrem, hluboce se mu ukloní a zaujme místo po jeho boku. Bratr si ji prohlédne, oči se mu zalesknou a rty se roztáhnou do úsměvu.

Líbí se mu.

Přestanu se opírat o ztemnělou stěnu a přejdu do světla. Dav se roztoustí stejně jako před chvílí před ní, akorát tentokrát sál

plní přerývané nádechy a šepot. Lidé se ode mě drží dál, protože se bojí, co by se jinak stalo.

Povídáčky o zjizveném princí kolují královstvím jako divé, a i když jsou většinou smyšlené, některé jsou aspoň částečně založené na pravdě. Zjistil jsem, že čím víc se mě lidé bojí, tím méně se na mě dívají.

A alespoň prozatím jsem za to rád.

Když se přiblížím ke stupínku, bratr se zakaboní. Jsem si naprosto jistý, že nečekal, že dorazím. Protože i když se na mě lidé dívají ostražitě, dívají se *na mě*, ne na něj.

Posadím se vedle něj na trůn s vysokým sametovým opěradlem, opřu se a přehodím si nohu přes nohu. Jsem ztělesněná znučenost.

„Tristane, nečekal jsem, že dorazíš. Přišel jsi pozdravit svou budoucí královnu?“ zeptá se Michael a mávne rukou směrem ke slečně Beatreauxové po mém boku.

Podívám se na ni, a jakmile se naše pohledy setkají, žaludek se mi zvláště sevře. Natáhnu ruku přes klín svého bratra a zvednu levý koutek úst. Vést konverzaci přes králův klín se nesluší a já se částečně divím, že to Michael nezatrhne. Ale to by na sebe přitáhl pozornost tím nesprávným způsobem. Výbuchy na veřejnosti si nemůže dovolit. To by nešlo dohromady s jeho šarmem.

Slečna Beatreauxová si chvíli mou nataženou dlaň prohlíží a potom vloží své prsty do mých. Překvapí mě to. Zvednu si její ruku ke rtům a vtisknu na její hřbet lehký polibek. „Zdravím, drahá sestřičko.“

Michael si odfrkne. „Neděs tu nebohou dívku, není tu ani pár dní.“

„Sara,“ zašeptá slečna Beatreauxová a mého bratra ignoruje.

Nadzvednu obočí.

„Říkej mi Saro. Koneckonců z nás bude rodina.“ Po tváři se jí rozlije hezký úsměv, ale neodrazí se jí v očích. Má zvědavost naroste ještě víc.

„Neplýtvej dechem, drahá. Na Tristana nemusíš být milá,“ prohlásí Michael. „Brzy se vypaří do jednoho ze svých brlohů a zapomene, že jste se někdy setkali.“

Zatnu čelist a krví se mi začne šířit bublající vztek, který mi spaluje žíly.

Sara se nakloní blíž, až horní polovinou těla téměř leží Michaelovi v klíně, a propálí mě svýma blátivě hnědýma očima. „To bolí.“

Shlédnu dolů a uvědomím si, že ji stále držím za ruku a svírám ji tak pevně, že mi zbělely klouby. Pustím ji.

„Vážně?“ ušklíbnu se. „To máš tak nízký práh bolesti?“

Sara přimhouří oči.

„A dost,“ zasyčí Michael.

Tlumeně se zasměju, znovu se opřu a obrátím pozornost k večíрку. Lokty si položím na opěrky, promnu si čelist a do prstů mě zaškrábe několikadenní strniště.

Slečna Beatreauxová se začne bavit s bratrem o nanejvýš nudných tématech: jaké je počasí v Silvě a jaké tady, jak si užila jízdu automobilem a jak by se v neděli ráno chtěla účastnit mše – buď s ním, nebo se svými dvorními dámami.

Poslouchám je jen napůl. Srdce se mi prudce rozbuší, když si všimnu tmavé postavy v rohu síně.

Edward stojí hrdě jen o pár metrů dál, ruku položenou na opasku, na sobě uniformu v královské černé a zlaté, levé rameno mu zdobí zlatem protkaný provaz a hrud' náš rodinný erb se řvoucím lvem.